

บทที่ 2

แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง ส้ารวจวรรณกรรม

งานวิจัยนี้ เป็นการศึกษาค้นคว้าความสัมพันธ์ระหว่างองค์ระหว่างประเทศกับการเมืองภายในรัฐ โดยผู้วิจัยได้ศึกษาแนวคิด ทฤษฎี และงานวรรณกรรมของนักคิด นักวิชาการที่เกี่ยวข้อง เพื่อนำมาใช้เป็นแนวทางการศึกษาวิเคราะห์ข้อเท็จจริงที่เกิดขึ้นในงานวิจัยนี้

การศึกษาถึงบทบาทขององค์ระหว่างประเทศหรือศาลโลก ซึ่งเป็นตัวแสดงหนึ่งที่มีความสำคัญในสังคมการเมืองระหว่างประเทศกับการลงโทษประหารชีวิตซึ่งเป็นมาตรการทางการเมืองอย่างหนึ่งในประเทศสหรัฐอเมริกา มีความจำเป็นที่จะต้องนำเอาแนวคิดและทฤษฎีทางด้านความสัมพันธ์ระหว่างประเทศและกฎหมายระหว่างประเทศซึ่งแสดงให้เห็นถึงความสัมพันธ์ระหว่างองค์ระหว่างประเทศกับการเมืองภายในของรัฐและการปฏิบัติตามระบอบระหว่างประเทศ เพื่อความร่วมมือระหว่างประเทศ มาเป็นกรอบแนวคิดในการศึกษาวิจัย และเพื่ออธิบายความเป็นไปของปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นอย่างมีเหตุผล

ในสภาพสังคมการเมืองระหว่างประเทศ นับตั้งแต่การกำเนิดขึ้นของรัฐ แนวคิดที่ได้รับการยอมรับในการนำมาใช้อธิบายสภาพสังคมการเมืองระหว่างประเทศได้เป็นที่ยอมรับมากที่สุดมีพื้นฐานมาจากแนวคิดลัทธิสังคมนิยม (Realism) ที่มองว่าการเมืองระหว่างประเทศก็คล้ายกับธรรมชาติของมนุษย์ที่มองตัวเองเป็นหลัก สภาพการเมืองระหว่างประเทศจึงเป็นไปในลักษณะรัฐแห่งสงคราม (State of war) ที่มีสภาพอนาธิปไตย (anarchy) ไร้ซึ่งอำนาจสูงสุดที่ทำหน้าที่ปกครองและบังคับใช้กฎหมายหรือกติกากระหว่างประเทศดังเช่นการเมืองภายในประเทศ ความสัมพันธ์ระหว่างรัฐจึงมุ่งเน้นไปในเรื่องของอำนาจ และผลประโยชน์ของรัฐเป็นสำคัญ

แนวคิดลัทธิสังคมนิยม เป็นแนวคิดที่สามารถอธิบายความสัมพันธ์ระหว่างประเทศได้เป็นอย่างดี สะท้อนความเป็นจริงของความสัมพันธ์ระหว่างประเทศโดยเฉพาะในช่วงเวลาที่ประเทศต่างๆ ยังคงให้ความสำคัญกับอำนาจทางทหาร และมีความหวั่นเกรงในภัยคุกคามด้านความมั่นคง รัฐมหาอำนาจทางด้านการทหารจึงได้มีบทบาทสำคัญในสังคมการเมืองระหว่างประเทศ แนวคิดนี้เชื่อว่าสงครามและความขัดแย้งนั้นเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นในความสัมพันธ์ระหว่างประเทศตลอดเวลา แนวคิดนี้ยังสอดคล้องกับสภาพรัฐอนาธิปไตยที่ไร้ซึ่งรัฐบาลโลกอีกด้วย

มีนักคิดและนักวิชาการซึ่งมีชื่อเสียงได้ถ่ายทอดและเผยแพร่ความรู้เกี่ยวกับแนวคิด
 สัจนิยมทางการเมืองให้ได้รับความนิยมน้อยอย่างแพร่หลาย เช่น ฐิตติดิส (Thucydides)¹ มาเคียเวลลี
 (Machiavelli)² หรือ มอร์แกนฮาว (Morgenthau)³ ต่อมาแนวคิดสัจนิยมได้ถูกนำมาศึกษาวิเคราะห์
 เพิ่มเติม จนต่อมาได้มีการแบ่งแยกเป็น ลัทธิสัจนิยมดั้งเดิม กับสัจนิยมโครงสร้างสมัยใหม่
 (Classical Realists and Contemporary Structural Realists or Neorealists)⁴ เป็นต้น

ในยุคทศวรรษ 1970 เคนเน็ท วอลซ์ (Kenneth Waltz)⁵ ได้นำแนวคิดสัจนิยมมา
 ปรับใช้ในระบบโครงสร้างระหว่างประเทศ โดยใช้ชื่อว่า แนวคิดสัจนิยมเชิงโครงสร้าง (Structural
 Realist paradigm) แนวคิดสัจนิยมเชิงโครงสร้างของวอลซ์ได้รับการยอมรับว่ามีชื่อเสียงมากที่สุด
 และมักนำมาใช้อธิบายความสัมพันธ์ระหว่างประเทศโดยเฉพาะในช่วงก่อนทศวรรษที่ 1990 แนวคิด
 สัจนิยมเชิงโครงสร้างของวอลซ์มองว่า ระบบระหว่างประเทศอยู่ในสภาพอนาธิปไตย ไร้ซึ่งอำนาจเหนือ
 รัฐที่ทำหน้าที่เป็นรัฐบาลโลก รัฐจึงเป็นตัวแสดงที่มีความสำคัญสูงสุดที่ต้องการความปลอดภัยในระบบ
 ระหว่างประเทศ รัฐจึงต้องปกป้องตัวเองด้วยการแสวงหาอำนาจและผลประโยชน์เพื่อรักษาอำนาจ
 อนาธิปไตยของตนไว้ อำนาจทางทหารเป็นอำนาจที่มีความสำคัญเป็นอันดับแรกและรัฐไม่ควรไว้ใจ
 รัฐอื่นที่ต้องการผลประโยชน์และความปลอดภัยเช่นเดียวกัน แนวคิดนี้ยังได้ให้ความสำคัญกับดุลแห่ง
 อำนาจ (balance of power) ที่มีอยู่ในความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ โดยมองว่าดุลแห่งอำนาจนี้จะ
 ทำให้เกิดระเบียบโลก (order)

สภาพความสัมพันธ์ระหว่างประเทศในแนวคิดของวอลซ์นั้น รัฐมหาอำนาจคือผู้มี
 ศักยภาพสูงสุดในด้านการใช้อำนาจทางทหาร ปัญหาในเรื่องการอยู่รอดของรัฐที่ด้อยศักยภาพด้าน
 การทหารจะหมดไปหากสามารถแบ่งปันผลประโยชน์และฝึกฝอยอยู่เป็นฝ่ายเดียวกับประเทศ
 มหาอำนาจได้ เมื่อยังไม่มีอำนาจเหนือรัฐหรือรัฐบาลโลกเพื่อรักษาระเบียบโลก ประเทศมหาอำนาจ
 ที่อยู่ในช่วงอำนาจต่างๆ นั้นจึงเป็นผู้มีบทบาทสำคัญต่อการรักษาระเบียบโลก โดยโลกอาจมีการ
 แบ่งเป็นหลายขั้วอำนาจ (multipolar system) เพื่อให้ระบบระหว่างประเทศมีความสมดุล แต่ถ้าหากมี
 ขั้วอำนาจน้อยก็ทำให้ระบบระหว่างประเทศนั้นมีความสมดุลมากขึ้น และระบบสองขั้วอำนาจ

¹ Thucydides, *History of the Peloponnesian War* trans. Rex Wamer(1986).

² Niccolo Machiavelli, *The Prince*(1946).

³ Han Morgenthau, *Politics Among Nations: The Struggle for Power and Peace*(1948).

⁴ Anne-Marie Slaughter, "IL and IR Theory:A Prospectus," in *The Impact of International Law on International Cooperation: Theoretical Perspectives*(United Kingdom: Cambridge University Press, 2004), p. 25.

⁵ Waltz Kenneth, *Theory of International Politics*(1979). pp. 88-93.

(bi- polar system) ทำให้ระบบมีความสมดุลมากที่สุด ด้วยหลักการสังคมนิยมเชิงโครงสร้างนั้นตัวแสดงอื่นๆ เช่น องค์การระหว่างประเทศ บรรษัทข้ามชาติ หรือปัจเจกชนนั้นไม่ได้มีบทบาทสำคัญแต่อย่างใด รัฐเท่านั้นที่เป็นผู้กำหนดและรักษากฎกติกากระหว่างประเทศโดยเฉพาะในชั่วอำนาจของตน

จากแนวคิดสังคมนิยมเชิงโครงสร้างที่มองว่ารัฐเป็นตัวแสดงที่มีความสำคัญสูงสุด และอำนาจอธิปไตยเป็นส่วนประกอบที่สำคัญของรัฐ การแทรกแซงกิจการภายในของรัฐจึงถูกมองว่าเป็นการแทรกแซงอำนาจอธิปไตย ซึ่งรัฐที่จะถูกแทรกแซงนั้นมักปฏิเสธและป้องกันมิให้เกิดขึ้น การเมืองภายในรัฐจึงเป็นเรื่องที่รัฐอื่นหรือตัวแสดงจากภายนอกประเทศไม่สามารถเข้ามาแทรกแซงได้ แต่ความเป็นจริงที่ปรากฏให้เห็นในสังคมระหว่างประเทศนั้น ประเทศมหาอำนาจกลับสามารถเข้าแทรกแซงเรื่องภายในของรัฐอื่นได้ในขณะที่การเมืองภายในรัฐมหาอำนาจนั้นยากต่อการถูกแทรกแซงซึ่งสภาพเช่นนี้ก็สามารถอธิบายได้ด้วยแนวคิดสังคมนิยมเชิงโครงสร้างของวอลซ์

แนวคิดของวอลซ์นั้นสามารถอธิบายความสัมพันธ์ระหว่างประเทศที่เกิดขึ้นจริงได้อย่างมีเหตุผล ประเทศมหาอำนาจทางอย่างเช่นสหรัฐอเมริกา และ สหภาพโซเวียตในอดีตซึ่งเคยมีความยิ่งใหญ่ด้านอำนาจทางทหารก็ทำให้มีศักยภาพในด้านอื่นๆ เช่นกัน ในยุคสงครามเย็นประเทศมหาอำนาจทั้งสองนี้ก็มีการถ่วงดุลกันจนเกิดระเบียบโลกอย่างที่วอลซ์ได้อธิบายไว้ แม้ว่าปัจจุบันระบบสองขั้วอำนาจจะล่มสลายไปแล้ว แต่สหรัฐอเมริกาก็ยังคงเป็นประเทศมหาอำนาจที่ดูเหมือนว่าจะมีบทบาทสำคัญในสังคมระหว่างประเทศแทบทุกด้านอยู่เช่นเดิม ด้วยเหตุนี้เองจึงดูเหมือนว่าในบางสถานการณ์สหรัฐอเมริกาเป็นประเทศมหาอำนาจที่สามารถทำอะไรก็ได้ในสังคมนระหว่างประเทศ ไม่ว่าจะเป็นการละเมิดมติสหประชาชาติในการเข้าทำสงครามกับประเทศอิรัก การใช้โทษประหารชีวิตโดยละเมิดกฎหมายระหว่างประเทศในประเด็นต่างๆ การปฏิเสธการเข้าร่วมในพิธีสารเกียวโต การปฏิเสธการลงนามในการก่อตั้งศาลอาญาระหว่างประเทศ เป็นต้น

แต่แม้ว่าแนวคิดสังคมนิยมเชิงโครงสร้างจะสามารถอธิบายความสัมพันธ์ระหว่างประเทศตามที่เป็นจริงได้เป็นอย่างดี แต่รัฐต่างๆ ในยุคก่อนจนถึงปัจจุบันก็ได้มีการทำสงครามระหว่างรัฐบาลอยู่ตลอดเวลา ในขณะที่เดียวกันกลับมีความร่วมมือทางด้านเศรษฐกิจ สังคม และด้านอื่นๆ ด้วยวิวัฒนาการทางด้านการคมนาคม การสื่อสาร และเทคโนโลยีที่เปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็วทำให้การติดต่อปฏิสัมพันธ์ระหว่างตัวแสดงต่างๆ มีเพิ่มมากขึ้น อำนาจทางทหารดูมีความสำคัญน้อยลงไปส่วนทางกับอำนาจทางเศรษฐกิจที่มีความสำคัญเพิ่มมากขึ้น ตัวแสดงอื่นๆ ในสังคมนระหว่างประเทศ เช่น องค์การระหว่างประเทศ บรรษัทข้ามชาติ และ พลเมืองที่มีปฏิสัมพันธ์กันข้ามชาตินั้นได้เพิ่มจำนวนขึ้นอย่างรวดเร็ว และดูเหมือนว่าจะมีบทบาทเพิ่มมากขึ้นในสังคมนระหว่างประเทศด้วยเช่นกัน ดังนั้นจึงได้มีแนวคิดซึ่งสามารถอธิบายเหตุผลของปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นนี้ตามมากอีกมากมาย ดังต่อไปนี้

2.1 แนวความคิดว่าด้วยการพึ่งพาอาศัยซึ่งกันและกันอย่างซับซ้อน (Complex Interdependence)

หากเรามองรัฐเป็นตัวแสดงหลักที่มีความสำคัญและมีบทบาทแต่เพียงอย่างเดียว ก็คงไม่อาจวิเคราะห์ระบบระหว่างประเทศได้อย่างสมบูรณ์นัก เพราะยังมีตัวแสดงอื่นๆ เช่น องค์กรระหว่างประเทศ บรรษัทข้ามชาติ รัฐบาล หรือปัจเจกบุคคล อีกเป็นจำนวนมากที่มีบทบาทสำคัญในระบบระหว่างประเทศ ซึ่งตัวแสดงเหล่านี้ล้วนมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างกัน และเมื่อปฏิสัมพันธ์ระหว่างตัวแสดงในประเด็นต่างๆ มีเพิ่มมากขึ้นจนรัฐไม่สามารถควบคุมให้เป็นไปตามความต้องการของรัฐได้ทั้งหมดแล้ว ตัวแสดงเหล่านี้ก็จะมามีบทบาทสำคัญในระบบระหว่างประเทศซึ่งเราไม่อาจมองข้ามได้เลย

ในยุคที่ตัวแสดงอื่นนอกจากรัฐดูจะมีบทบาทเพิ่มมากขึ้น ได้เกิดแนวคิดลัทธิเสรีนิยม (Liberalism) ที่ไม่ได้มองรัฐเป็นตัวแสดงหลักเพียงหนึ่งเดียวอีกต่อไป และเชื่อว่าพฤติกรรมของรัฐเกิดจากความต้องการของรัฐมากกว่าความสามารถของรัฐ ซึ่งความต้องการของรัฐนั้นเกี่ยวข้องกับปัจจัยหลายด้านเช่น วัฒนธรรม ระบบเศรษฐกิจ หรือ รูปแบบของรัฐบาล ลัทธิเสรีนิยมยังมองว่าปฏิสัมพันธ์ระหว่างรัฐมิได้เกิดขึ้นในประเด็นด้านการเมืองแต่เพียงอย่างเดียว แต่ยังเกิดขึ้นในประเด็นด้านเศรษฐกิจโดยผ่านหน่วยทางการค้า องค์กรระหว่างประเทศ และปัจเจกบุคคล แม้ในสภาพรัฐอนาธิปไตยก็ยังมีโอกาสอยู่มากมายที่รัฐจะร่วมมือกันได้ ความหมายของอำนาจที่จำกัดอยู่เฉพาะด้านการทหารนั้นได้เปลี่ยนแปลงไปในด้านอื่นๆ ด้วยเช่น อำนาจทางเศรษฐกิจ สมมติฐานที่สำคัญประการหนึ่งของแนวคิดนี้คือ ผลประโยชน์สัมบูรณ์ (Absolute gains) สามารถเกิดขึ้นได้โดยสันติ โดยผ่านความร่วมมือและพึ่งพาอาศัยซึ่งกันและกัน

ปฏิสัมพันธ์ข้ามรัฐที่เกิดขึ้นระหว่างตัวแสดงต่างๆ ในสังคมระหว่างประเทศนี้ก่อให้เกิดความสัมพันธ์ระหว่างตัวแสดง โดยเมื่อมีสิ่งใดเกิดขึ้นแก่ตัวแสดงตัวหนึ่งตัวใด ในโอกาสหนึ่งโอกาสใด ในสถานที่หนึ่งสถานที่ใด ก็จะมีผลกระทบต่อตัวแสดงอื่นๆ ทั้งหมด และยิ่งตัวแสดงมีเพิ่มมากขึ้นเท่าใด สถานที่มากขึ้นเท่าใด หรือโอกาสเพิ่มมากขึ้นเท่าใด ก็จะทำให้มีการพึ่งพาอาศัยกันมากขึ้นเท่านั้น⁶ ปรัชญาการณณ์ที่เกิดขึ้นนี้ โรเบิร์ต โคเฮน และ โจเซฟ นาย (Robert O. Keohane & Joseph Nye) ได้อธิบายถึงสภาพเศรษฐกิจการค้าระหว่างประเทศ และได้กลายเป็นแนวคิดทางความสัมพันธ์ระหว่างประเทศที่รู้จักกันอย่างแพร่หลายนับตั้งแต่ทศวรรษที่ 1980 เป็นต้นมา นั่นก็คือแนวคิดเกี่ยวกับ การพึ่งพาอาศัยซึ่งกันและกัน (Interdependence) โดยมีหลักการว่า การพึ่งพาอาศัยซึ่งกันและกันระหว่างตัวแสดงต่างๆ ย่อมทำให้เกิดความรู้สึกตอบสนองซึ่งกันและกัน (Sensitivity) อย่างน้อย

⁶ สมพงษ์ ชูมาก, ความสัมพันธ์ระหว่างประเทศในยุคปัจจุบัน(ทศวรรษ 1990 สู่ทศวรรษแรกแห่งศตวรรษที่ 21)(กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2547), หน้า 58.

ก็ในระยะหนึ่ง แนวคิดการพึ่งพาอาศัยซึ่งกันและกันได้ถูกนำไปประยุกต์ใช้ในเรื่องอื่นนอกจากเรื่องเศรษฐกิจ และยังถูกนำมาใช้ในเรื่องความมั่นคงอีกด้วย นอกจากนี้ โคเฮน และนาย⁷ ยังได้นำเสนอแนวคิดเรื่องการพึ่งพาอาศัยซึ่งกันและกันอย่างซับซ้อน (Complex interdependence) ที่มีในระบบระหว่างประเทศ ซึ่งได้ถูกนำมาเปรียบเทียบกับแนวคิดลัทธินิยมเชิงโครงสร้าง และทำท่ายแนวคิดลัทธินิยมเชิงโครงสร้าง (Structural Realist) ของวอลท์ว่าในสมภาวะรัฐแห่งสงครามนั้น เหตุใดรัฐต่างๆ จึงมีความร่วมมือกันมากขึ้นกว่าการทำสงคราม

โคเฮนและนายอธิบายถึง Complex interdependence ว่ารัฐต่างๆ จะมีความร่วมมือกันมากขึ้นในด้านเศรษฐกิจ (economics) การติดต่อสื่อสาร (communications) และความปรารถนาของมนุษย์ (human aspiration) ซึ่งตัวแสดงหลักในยุคนี้คือตัวแสดงที่ไม่มีเขตแดน (non-territorial actor) เช่น บริษัทข้ามชาติ (multinational corporation) องค์กรระหว่างประเทศ (international organization) และ การเคลื่อนไหวทางสังคมระหว่างประเทศ (trans-national social movements) นอกจากนี้ ประเทศต่างๆ จะมีปฏิสัมพันธ์ต่อกันหลายช่องทางในแนวระนาบ (no hierarchy) เรื่องที่ปฏิสัมพันธ์กันนั้นมีอยู่มากมายจนเกี่ยวข้องกับสัมพันธ์กันอย่างซับซ้อน นโยบายต่างประเทศในสมัยปัจจุบันจึงครอบคลุมปัญหาต่างๆ มากมายและมีความสำคัญไม่ยิ่งหย่อนไปกว่ากัน จนไม่อาจจัดลำดับความสำคัญได้อย่างชัดเจน

Complex interdependence มีคุณลักษณะ 3 ประการสำคัญ ดังนี้

1. รัฐ และตัวแสดงที่ไม่ใช่รัฐมีช่องทางติดต่อสื่อสารถึงกันหลายช่องทางในระดับนานาชาติ ประเทศ ระหว่างรัฐบาล และ ข้ามชาติ

2. ประเด็นที่ติดต่อสัมพันธ์ระหว่างรัฐนั้น ประกอบด้วยเรื่องต่างๆ ซึ่งไม่ได้ถูกจำแนกได้อย่างชัดเจน และไม่มีลำดับศักดิ์ความสำคัญ ความมั่นคงด้านการทหารไม่ใช่เรื่องที่สำคัญที่สุดอีกต่อไป

3. อำนาจด้านการทหารลดความสำคัญลงไปเนื่องจากรัฐบาลจะไม่ใช้กำลังทางทหารกับรัฐบาลอื่นในสภาพการพึ่งพาอาศัยกันอย่างซับซ้อน (Complex Interdependence) อำนาจในความหมายเดิมถูกนำมาใช้เพียงเพื่อการควบคุมผลลัพธ์จากความเชื่อมโยงในประเด็นต่างๆ (Linkage strategies) เพื่อการตั้งประเด็น (Agenda Setting) เพื่อความสัมพันธ์ต่อกันระหว่างรัฐบาลและระหว่างประเทศ

โคเฮนกล่าวว่าภายหลังกองสงครามเย็นความมั่นคงด้านการทหารยังคงมีบทบาทสำคัญในบางพื้นที่ของโลกที่สภาพการพึ่งพาอาศัยกันอย่างซับซ้อนยังไม่เกิดขึ้น สภาพการพึ่งพา

⁷ Robert O. Keohane and Joseph S. Nye, Power and Interdependence : World Politics in Transition, p. 225.

อาศัยกันอย่างซับซ้อนเกิดขึ้นได้ดีในเขตที่มีความสงบและมีความเป็นประชาธิปไตย ซึ่งในเขตดังกล่าวนี้จะทำให้เกิดช่องทางการสื่อสารในประเด็นต่างๆ มากมาย อันนำไปสู่การลดค่าใช้จ่ายของรัฐมหาอำนาจและเพิ่มศักยภาพให้รัฐที่อ่อนแอและตัวแสดงอื่นที่ไม่ใช่รัฐ⁸ สภาพการพึ่งพาอาศัยกันอย่างซับซ้อนนั้นจึงเกิดขึ้นเนื่องจากความต้องการลดความเสี่ยงด้านค่าใช้จ่าย(Costs) ซึ่งรัฐหรือตัวแสดงต่างๆ ไม่ต้องการจะจัดการเรื่องหนึ่งเรื่องใดเพียงลำพัง ความร่วมมือกันเพื่อลดค่าใช้จ่ายจึงมีเพิ่มมากขึ้น นอกจากนี้ตัวแสดงต่างๆ จะแสวงหาจุดหมายของตนเองมากกว่าความต้องการของรัฐ จึงทำให้องค์การระหว่างประเทศ บรรษัทข้ามชาติ และ พลเมืองมีบทบาทสำคัญในเรื่องต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง และยังเป็นที่พักของรัฐบาลที่อ่อนแออีกด้วย

2.2 กฎหมายระหว่างประเทศและระบอบระหว่างประเทศ (International Law and International Regime)

ด้วยความร่วมมือระหว่างประเทศที่มีมากขึ้นในสังคมระหว่างประเทศ ความร่วมมือระหว่างประเทศนี้ก่อให้เกิดสถาบันระหว่างประเทศขึ้นมา สถาบันระหว่างประเทศในความหมายนี้คือ กฎเกณฑ์ บรรทัดฐาน หลักการ และ กระบวนการตัดสินใจที่มีในความร่วมมือนั้น สถาบันระหว่างประเทศนั้นเป็นสิ่งที่อยู่ควบคู่กับความร่วมมือ และเป็นที่มาขององค์การระหว่างประเทศอีกด้วย ซึ่งทำให้สถาบันระหว่างประเทศและองค์การระหว่างประเทศได้เพิ่มจำนวนขึ้นอย่างรวดเร็วและมีบทบาทสำคัญในระบบระหว่างประเทศ

จากแนวคิดลัทธิเสรีนิยม(Liberalism)ที่ให้ความสำคัญกับตัวแสดงอื่น นอกเหนือจากรัฐว่ามีบทบาทสำคัญในระบบระหว่างประเทศ ด้วยสภาพเช่นนี้ได้มีแนวคิดที่ให้ความสำคัญกับองค์การระหว่างประเทศมากกว่าแนวคิดสังคมนิยมเชิงโครงสร้าง นั่นคือแนวคิดสถาบันนิยม(Institutionalism) แต่แนวคิดสถาบันนิยมยังคงย้อนกลับไปมองว่ารัฐคือตัวแสดงหลักเพียงหนึ่งเดียวในสภาพอนาธิปไตยเช่นเดียวกับแนวคิดสังคมนิยมเชิงโครงสร้าง แต่อย่างไรก็ตาม หากนำเอาแนวคิดสถาบันนิยมมาใช้เป็นแนวทางในการศึกษาถึงบทบาทขององค์การระหว่างประเทศและสถาบันระหว่างประเทศแล้ว ก็จะทำให้เราทราบและเข้าใจบทบาทและความสำคัญขององค์การระหว่างประเทศและสถาบันระหว่างประเทศได้เป็นอย่างดี สถาบันระหว่างประเทศนั้นทำให้สภาพรัฐอนาธิปไตยดูเป็นระเบียบมากขึ้นและทำให้รัฐมีความร่วมมือต่อกันมากขึ้นด้วยเช่นกัน

⁸ Robert O. Keohane and Joseph S. Nye, "Power and Interdependence in the information age," *Foreign Affairs* 77(5)(September – October 1998): 81-95.

สมมติฐานทั่วไปของแนวคิดสถาบันนิยม คือ

1. ตัวแสดงหลักในระบบระหว่างประเทศคือรัฐ
2. รัฐและสถาบันต่างๆ ไม่มีความสัมพันธ์กันโดยอำนาจ แต่โดยผลประโยชน์ในแง่มุมมองต่างๆ ที่ไม่ขัดแย้งกัน
3. สถาบันสามารถทำให้รัฐในสภาพอนาธิปไตยเกิดความร่วมมือกันได้ในระยะยาว เพื่อผลประโยชน์ร่วมกัน
4. เมื่อวิเคราะห์ถึงปัจจัยที่ทำให้เกิดผลลัพธ์ในระดับระหว่างประเทศ สถาบันนั้นเป็นพื้นฐานที่สามารถแบ่งปันความสามารถระหว่างรัฐได้⁹

แนวคิดสถาบันนิยมมีความเชื่อว่าสถาบันระหว่างประเทศนั้นทำให้เกิดความร่วมมือระหว่างประเทศขึ้น และเอื้ออำนวยความร่วมมือนั้นให้มียุยาวนานสืบไป ช่วยให้รัฐไม่เอาัดเอาเปรียบกัน และไม่ประสบกับปัญหาที่รัฐหนึ่งได้รัฐหนึ่งเสีย (prisoner's dilemma) ซึ่งมักเกิดขึ้นในสังคมระหว่างประเทศ โดยเฉพาะอย่างยิ่งระบอบระหว่างประเทศสามารถลดค่าใช้จ่ายในกิจกรรมต่างๆ ให้ต่ำไปกว่าการที่รัฐจะดำเนินกิจกรรมนั้นโดยลำพัง ช่วยลดค่าใช้จ่ายในการลงโทษผู้เอาัดเอาเปรียบและเร่งรัดให้การตอบแทนเป็นไปตามธรรมชาติ

นักคิดและนักวิชาการด้านแนวคิดสถาบันนิยมที่มีชื่อเสียงและเป็นที่รู้จักได้แก่ โรเบิร์ต แอกเซลรอด (Robert Axelrod)¹⁰ ดันแคน ชไนด์ล (Duncan Snidal)¹¹ เคนเน็ท ออย (Kenneth Oye)¹² และ โรเบิร์ต โคเฮน (Robert O. Keohane)¹³ เป็นต้น โดยเฉพาะโคเฮนนั้น ได้มีงานเขียนและบทความวิชาการเกี่ยวกับแนวคิดด้านต่างๆ จำนวนมาก แต่ในงานเขียนที่ปรากฏในหนังสือ *International Institutions and State Power* (1989) นั้นได้รวบรวมบทความเกี่ยวกับสถาบันในยุคทศวรรษที่ 1980 ซึ่งโคเฮนได้อธิบายความแตกต่างระหว่างแนวคิดลัทธิสถาบันนิยมแนวเสรีสมัยใหม่

⁹ Anne-Marie Slaughter, "IL and IR Theory: A Prospectus," in *The Impact of International Law on International Cooperation: Theoretical Perspectives* (United Kingdom: Cambridge University Press, 2004), pp. 26 – 27.

¹⁰ ดูรายละเอียดเพิ่มเติมได้ใน Robert Axelrod, *The Evolution of Cooperation*. (1984).

¹¹ ดูรายละเอียดเพิ่มเติมได้ใน Duncan Snidal, "The Game Theory of International Politics," *30 WORLD POL.* 25 (1985). , "The Limits of Hegemonic Stability Theory," *39 INT'L ORG.* 579 (1985). , "Coordination Versus Prisoners' Dilemma: Implications for International Cooperation and Regimes", *79 AMERICAN POLITICAL SCIENCE REVIEW* 923 (1985).

¹² ดูรายละเอียดเพิ่มเติมได้ใน Kenneth Oye (ed.), *Cooperation Under Anarchy* (1986).

¹³ Robert O. Keohane, *International Institutions and State Power* (1989).

(Neoliberal Institutionalism) ลัทธิสัจนิยมสมัยใหม่ (Neorealism) และ ลัทธิเสรีนิยม (Liberalism) โดยได้ให้ความหมายของลัทธิ เสรีนิยมว่าเป็น "กลุ่มของหลักการที่ได้รับการแนะนำ สำหรับสังคมนั้นๆ" ซึ่งมีความหมายเหมือนกับแนวคิดสถาบันนิยม ส่วนแนวคิดลัทธิสถาบันนิยมแนวเสรีสมัยใหม่ (Neoliberal Institutionalism) ของโคเฮนก็ได้เน้นย้ำบทบาทของสถาบันระหว่างประเทศดังที่ได้นำมา กล่าวไว้ในที่นี้¹⁴

นักคิดและนักวิชาการด้านแนวคิดสถาบันนิยมนั้นได้นำความรู้ในสาขาวิชากฎหมายระหว่างมาอธิบายการเมืองระหว่างประเทศ จากเดิมที่แนวคิดสัจนิยมเชิงโครงสร้างของวอลซ์ไม่ได้ให้ความสำคัญกับกฎหมายระหว่างประเทศเลย แตกต่างกับแนวคิดสถาบันนิยมที่มองว่ากฎหมายระหว่างประเทศมีความสำคัญต่อการกำหนดพฤติกรรมของรัฐได้ ซึ่งสถาบันระหว่างประเทศตามแนวคิดนี้ในอีกความหมายหนึ่งก็คือระบอบระหว่างประเทศ (International Regime) นั่นเอง การนำเอาความรู้ด้านกฎหมายระหว่างประเทศมาประยุกต์เข้ากับความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ ได้ทำให้เกิดการพัฒนาความรู้ในเรื่องระบอบระหว่างประเทศอย่างรวดเร็วนับตั้งแต่ยุคทศวรรษที่ 1980 เป็นต้นมา¹⁵

นอกจากนี้ความรู้เรื่องระบอบระหว่างประเทศ เป็นเรื่องที่ซ้อนทับกับเรื่องบรรทัดฐานกฎหมายระหว่างประเทศ (Traditional International Law) ที่มีอยู่ในสาขาวิชากฎหมายระหว่างประเทศ ความรู้และความเข้าใจเกี่ยวกับระบอบระหว่างประเทศและบรรทัดฐานกฎหมายระหว่างประเทศมีประโยชน์ต่อการอธิบายพฤติกรรมของรัฐได้เป็นอย่างดี

ในช่วงทศวรรษที่ 1980 สตีเฟน กราสเนอร์ (Stephen D. Krasner)¹⁶ ได้กล่าวถึงคำว่า "ระบอบ" (Regimes) โดยให้ความหมายของคำว่า ระบอบระหว่างประเทศ (International Regimes) ว่าเป็น "กลุ่มของกฎเกณฑ์ บรรทัดฐาน หลักการ และกระบวนการตัดสินใจที่ตัวแสดงในกลุ่มซึ่งมีความสัมพันธ์กันนั้นคาดหวังไว้ร่วมกัน" ซึ่งหมายถึงโครงสร้างทางด้านสังคมและการเมืองที่ตัวแสดงได้ใช้ในการกำหนดความสัมพันธ์ระหว่างกันในเรื่องใดเรื่องหนึ่ง

¹⁴ Anne-Marie Slaughter, "IL and IR Theory: A Prospectus", in *The Impact of International Law on International Cooperation: Theoretical Perspectives*, p. 26.

¹⁵ Eyal Benvenisti and Moshe Hirsch "Introduction," in *The Impact of International Law on International Cooperation: Theoretical Perspectives*, eds. Eyal Benvenisti and Moshe Hirsch (United Kingdom: Cambridge University Press), p. 2.

¹⁶ Stephen D. Krasner, *International Regimes* (1983), p. 2.

โคเฮนได้อธิบายระบอบระหว่างประเทศโดยใช้คำว่า "Institution" โดยมีความเห็นว่ ะบบนั้นช่วยลดค่าใช้จ่ายในการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างรัฐ เพิ่มข้อมูลที่จำเป็นเพื่อลดความไม่แน่นอน และเพิ่มช่องทางการสื่อสาร นอกจากนี้ยังช่วยให้เกิดการเรียนรู้ร่วมกัน ช่วยสร้างเงื่อนไขการเจรจาที่ มีระเบียบ และ นำเอาประเด็นต่างๆ ที่เกี่ยวข้องเข้ามาสู่การเจรจาได้อย่างซับซ้อน และสามารถตัดสิน ว่าพฤติกรรมใดชอบธรรมหรือไม่ชอบธรรม และสุดท้ายยังช่วยเพิ่มคุณค่าและความสำคัญให้กับ ชื่อเสียงของรัฐ (Reputation) ที่มีผลต่อการปฏิบัติตามระบอบของรัฐ และทำให้เกิดการตรวจสอบ และบังคับให้เกิดการปฏิบัติตามบนพื้นฐานของการต่างตอบแทน (Reciprocity)¹⁷

นอกจากกราสเนอร์ และโคเฮน ซึ่งได้อธิบายความหมายและความสำคัญของระบอบ แล้ว ยังมีนักวิชาการอีกจำนวนมากที่ได้ศึกษาเกี่ยวกับทฤษฎีระบอบ ซึ่งอาจมีรูปแบบและความหมาย ที่แตกต่างกันบ้างเล็กน้อย แต่ก็เป็นการศึกษาซึ่งเป็นประโยชน์ต่อความเข้าใจในเรื่องพฤติกรรมของรัฐ และ ความร่วมมือระหว่างประเทศได้เป็นอย่างดี เช่น โอรัน ยิง (Oran Young)¹⁸ มองว่าระบอบคือ "การชุมนุมของสิ่งที่เกิดขึ้นจากมนุษย์ที่แตกต่างกันซึ่งมีความคาดหวังในเรื่องเดียวกัน และตระหนักถึง พฤติกรรม หรือแนวทางปฏิบัติในประเด็นหนึ่งทางสังคมร่วมกัน" จอห์น รุกกี (John G. Ruggie)¹⁹ มองว่าระบอบ คือ "กลุ่มของความคาดหวังร่วมกัน กฎ ข้อบังคับ แผนการ ความสามารถองค์กร การดำเนินการด้านการเงินซึ่งเป็นที่ยอมรับของกลุ่ม" และ โรเบิร์ต โคเฮน กับ โจเซฟ นาย (Robert O. Keohane and Joseph S. Nye)²⁰ ที่มอง ระบอบ อย่างง่ายๆ ว่าเป็น "กระบวนการจัดการทาง ปกครองที่ส่งผลถึงความสัมพันธ์ที่มีในสภาพการพึ่งพาค้ำซึ่งกันและกัน" เป็นต้น

แต่อย่างไรก็ตาม ซูซาน สเตรนจ์²¹ (Susan Strange) นักวิชาการด้านเศรษฐศาสตร์ การเมืองระหว่างประเทศที่มีชื่อเสียง ได้คัดค้านแนวคิดในเรื่องระบอบ และโจมตีว่าเป็นแนวคิดที่ คลุมเครือ ไม่มีประโยชน์ต่อความเข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ โดยเมื่อมองอยู่บนพื้นฐานของ

¹⁷ Robert O. Keohane, "After Hegemony," in Cooperation and Discord in the World Political Economy, p. 245.

¹⁸ ดูรายละเอียดเพิ่มเติมได้ใน Oran Young, International Cooperation: Building Regimes for Natural Resources and the Environment (1989).

¹⁹ John G. Ruggie, "International Responses to Technology: Concepts and Trends," in International Organization, (1975), p. 557, 570.

²⁰ Robert O. Keohane and Joseph S. Nye, Power and Interdependence: World Politics in Transition, p. 19.

²¹ Susan Strange, "Cave! Hic dragons: A Critique of Regime Analysis," in International Organization, (Spring 1983), pp. 337- 354.

อำนาจและผลประโยชน์แล้ว ระบบเป็นการย่ำอยู่กับที่และเบี่ยงเบนมาจากแนวคิดที่ว่าด้วยการครองความเป็นเจ้าของสหรัฐอเมริกา (American Hegemonial Stability)

อับราม เชเยส และ แอนโทเนีย เชเยส ((Abram Chayes & Antonia Chayes : Chayes & Chayes) กล่าวว่า ความรู้ในเรื่องระบอบระหว่างประเทศสอนให้เรารู้ว่าความร่วมมือระหว่างประเทศเกิดขึ้นได้ในสถานที่ที่เต็มไปด้วยบรรทัดฐาน กฎเกณฑ์ และ วิธีปฏิบัติ ซึ่งเชื่อมโยงกันอย่างซับซ้อนดังเช่นใยแมงมุม แต่สิ่งที่ระบอบไม่ได้ให้ความชัดเจนแก่เราก็คือ ในระบอบระหว่างประเทศนั้นประกอบด้วยสนธิสัญญา (Treaty) ที่เป็นทางการเพียงเรื่องเดียวหรือมากกว่านั้น²²

แม้ว่าแนวคิดเรื่องระบอบจะถูกวิพากษ์วิจารณ์จากนักวิชาการบางท่าน แต่ก็มีนักวิชาการอีกไม่น้อยที่ให้การยอมรับ และนำเอาระบอบมาใช้กันอย่างแพร่หลายเพื่ออธิบายถึงพฤติกรรมของรัฐในระบบระหว่างประเทศ โด널ด์ ปูชาลา (Donald Puchala) และ เรมอนด์ ฮอปกินส์ (Raymond Hopkins) ได้อธิบายความสำคัญของระบอบไว้ว่า “ระบอบเป็นสิ่งที่คอยบังคับและกำหนดพฤติกรรมของผู้เข้าร่วม ซึ่งมีผลต่อตัวละครอื่นๆ ทั้งที่อยู่ในและนอกกฎเกณฑ์นั้น ระบอบเป็นสิ่งที่กำหนดว่าการกระทำใดชอบธรรม หรือ ควรถูกประณาม และ มีผลกระทบต่อวิธีการและระยะเวลาในการแก้ไขปัญหาความขัดแย้งระหว่างกันด้วย”²³

แอนเดรียส ฮาเซนเคลฟเวอร์ (Andreas Hasenclever) ปีเตอร์ เมเยอร์ (Peter Mayer) และ โฟกเกอร์ ริทแบเกอร์ (Volker Rittberger)²⁴ ได้แสดงให้เห็นถึงความสำคัญของระบอบโดยการวิเคราะห์ระบอบในมุมมองต่าง โดยเมื่อได้ทำการวิเคราะห์ระบอบบนพื้นฐานของผลประโยชน์ (Interest-based approach to regime analysis) ทำให้เราทราบว่าเหตุใดรัฐจึงเข้าร่วมและปฏิบัติตามระบอบระหว่างประเทศ และมีพฤติกรรมไปในแนวทางใด ประเทศที่เข้าร่วมในระบอบนี้จะมีการต่อรองและแลกเปลี่ยนกันในระยะยาวโดยไม่สนใจว่าประเทศมหาอำนาจนั้นจะมีการเปลี่ยนแปลงไปอย่างไร

อนุสัญญากรุงเวียนนาว่าด้วยความสัมพันธ์ทางกงสุล เป็นอนุสัญญาระหว่างประเทศที่มีประเทศต่างๆ เป็นสมาชิกเป็นจำนวนมาก เป็นระบอบระหว่างประเทศทางด้านกฎหมาย (International Legal Regime) ที่เกิดขึ้นโดยสนธิสัญญาระหว่างประเทศ ซึ่งประกอบด้วยกฎเกณฑ์

²² Abram Chayes and Antonia Chayes, *The New Sovereignty: Compliance with international regulatory agreement*(USA, 1998), p. 1.

²³ Donald J. Puchala and Raymond F. Hopkins, "International Regime: Lesson from Inductive Analysis," in *International Organization*(Spring 1982), pp. 246.

²⁴ A. L. Bennet and James K. Oliver, *International Organizations: Principles and Issues*. 8th ed.(USA, 2002), p. 19.

หลักการ และแนวทางปฏิบัติเพื่อให้สมาชิกปฏิบัติตาม ซึ่งจะเกิดผลประโยชน์แก่สมาชิกเป็นพิเศษ เหนือรัฐที่มีได้เป็นสมาชิก ในบทบัญญัติมาตรา 36 ของอนุสัญญาได้กล่าวถึงเรื่องสิทธิทางกงสุล ซึ่งเป็นกฎเกณฑ์ หรือแนวทางปฏิบัติอย่างหนึ่งซึ่งให้ผลประโยชน์ที่สำคัญเพื่อการคุ้มครองคนชาติของสมาชิกในต่างประเทศ เมื่อยังนับวันการเดินทางข้ามชาติของคนสัญชาติต่างๆ ได้เพิ่มมากขึ้น แต่กฎหมายภายในประเทศยังมีความแตกต่างกันและรัฐก็ยังคงมีหน้าที่คุ้มครองคนชาติของตนไม่ว่าจะพักอาศัยอยู่ในหรือนอกประเทศ การไม่ได้รับการช่วยเหลือในเรื่องสิทธิทางกงสุลจากรัฐบาลต่างประเทศทำให้รัฐไม่อาจให้ความคุ้มครองคนชาติตนในต่างประเทศได้หรืออาจต้องเสียค่าใช้จ่ายจำนวนมากเพื่อจัดการเรื่องนี้โดยลำพัง

2.3 การต่างตอบแทน (Reciprocity) และ ชื่อเสียง (Reputaiton)

ดังที่โคเฮนได้ให้ความสำคัญกับระบอบระหว่างประเทศ ว่าสามารถเพิ่มคุณค่าและความสำคัญให้กับชื่อเสียงของรัฐ (Reputation) ที่มีผลต่อการปฏิบัติตามระบอบระหว่างประเทศ และทำให้เกิดการตรวจสอบและบังคับให้เกิดการปฏิบัติตามบนพื้นฐานของการต่างตอบแทน (Reciprocity)²⁵

หลักการต่างตอบแทนตั้งอยู่บนสมมติฐานที่ว่า เมื่อมีการมอบทรัพยากรใดก็ตามแก่ฝ่ายหนึ่งแล้วก็จะต้องมีการมอบตอบแทนคืนมาเช่นกัน โดยเป็นธรรมชาติของมนุษย์ที่จะช่วยเหลือและไม่ทำร้ายบุคคลที่ช่วยเหลือตน แต่การต่างตอบแทนก็มีรูปแบบที่แตกต่างกันไป โคเฮนได้นำเอาการรูปแบบการตอบแทนของ มาร์แชล ซาฮ์ลินส์ มาอธิบายไว้ดังนี้²⁶

1. การต่างตอบแทนในเชิงลบ (Negative reciprocity) คือการรับเอาประโยชน์สูงสุดจากภาระค่าใช้จ่ายของผู้อื่นไม่ว่าจะด้วยการโกงหรือการใช้กำลัง หรือการรับเอาแต่ประโยชน์ส่วนตัวแต่ไม่ยอมที่จะมอบทรัพยากรให้ผู้อื่นเลย

2. การต่างตอบแทนอย่างสมดุล (Balance reciprocity) คือการตอบแทนอย่างเท่าเทียมกันโดยทันที แต่โคเฮนได้โต้แย้งว่า การต่างตอบแทนในระบอบระหว่างประเทศอาจไม่จำเป็นต้องตอบแทนกันโดยทันทีก็ได้ เพียงแต่การตอบแทนโดยทันทีนั้นจะไม่ก่อให้เกิดข้อกำหนดหรือกติกาเพิ่มเติมเพื่อให้เกิดการตอบแทนกลับมา การตอบแทนในทันทีอย่างสมดุลยังไม่ก่อให้เกิดหนี้สิน (Debt) หรือค่าความเชื่อถือ (Credit) ด้วย เพราะการตอบแทนได้เสร็จสิ้นไปโดยสมบูรณ์แล้ว

²⁵ Robert O. Keohane, "After Hegemony," in *Cooperation and Discord in the World Political Economy*, p. 245.

²⁶ *Ibid.*, pp. 128-131.

โคเฮนเห็นว่าระบบมีคุณลักษณะที่คล้ายกับตลาดการค้า (market) ซึ่งการแลกเปลี่ยนนั้นขึ้นอยู่กับชื่อเสียงของรัฐด้วย (Reputation) ชื่อเสียงซึ่งเป็นสิ่งที่ไม่อาจสร้างได้ในระยะเวลาอันสั้นโดยการรับปากหรือสร้างขึ้นโดยลำพัง แต่ขึ้นอยู่กับความประพฤติที่สั่งสมมา นั่นก็คือความประพฤติในเรื่องการให้ตอบแทนจากสิ่งที่ได้รับไปอย่างดูเท่าเทียม ชื่อเสียงขององค์กรระหว่างประเทศหรือรัฐบาลต้องใช้เวลาในการสร้างขึ้นมาก แต่อาจถูกทำลายได้อย่างรวดเร็ว และไม่สามารถสร้างใหม่ให้ได้ดีเช่นเดิม การละเมิดระบอบระหว่างประเทศในเรื่องใดเรื่องหนึ่งอาจจะทำให้รัฐเสียชื่อเสียงที่มีในความร่วมมือเรื่องอื่นๆ ด้วย

3. การต่างตอบแทนทั่วไป (Generalized reciprocity) คือการตอบแทนที่ฝ่ายหนึ่งไม่ได้คาดหวังว่าเมื่อใดจะได้รับการตอบแทนกลับมา ผู้ให้ได้รับประโยชน์จากการให้แล้ว ตัวอย่างที่ดีของการตอบแทนประเภทนี้คือการให้การสนับสนุนทางการทหารโดยการให้อาวุธยุทโธปกรณ์แก่ประเทศต่างๆ ของสหรัฐอเมริกาและสหภาพโซเวียตในยุคสงครามเย็นเพื่อสร้างแนวร่วมด้านความมั่นคง เป็นต้น

นอกจากการต่างตอบแทนแล้ว ชื่อเสียงของรัฐก็เป็นสิ่งที่มีมูลค่าในระบบระหว่างประเทศ แต่ก็ถูกวิพากษ์วิจารณ์เช่นกันว่า มีผลต่อการปฏิบัติตามข้อตกลงระหว่างประเทศน้อยกว่าเหตุผลเรื่องหลักการต่างตอบแทนหรือระบอบระหว่างประเทศ เพราะบางประเทศอาจไม่คำนึงถึงเรื่องของชื่อเสียงเมื่อต้องการละเมิดกฎหมายระหว่างประเทศ

จากบทความของจอร์จ ดาวน์ และ ไมเคิล โจนส์ (George W. Downs and Michael A. Jones) ได้กล่าวถึงชื่อเสียงกับการปฏิบัติตามระบอบระหว่างประเทศว่า แม้ประเทศมหาอำนาจซึ่งได้ละเมิดระบอบระหว่างประเทศจะไม่เกรงกลัวกับการตอบแทนในทางไม่ดีจากรัฐก็ตาม แต่ประเทศที่ละเมิดระบอบระหว่างประเทศก็ไม่อาจหลีกเลี่ยงการเสียชื่อเสียงจากการละเมิดได้ ชื่อเสียงของรัฐนี้จะทำให้รัฐเสียผลประโยชน์ที่มีในอนาคตข้างหน้าได้

แนวคิดเกี่ยวกับชื่อเสียงรัฐแบบดั้งเดิม มองว่า ชื่อเสียงของรัฐนั้นมีอยู่เพียงหนึ่งเดียวเท่านั้น ต่อมาได้มีแนวคิดที่มองว่าชื่อเสียงของรัฐนั้นแตกต่างกันในแต่ละระบอบ ชื่อเสียงของรัฐได้ถูกประเมินเพื่อการตัดสินใจว่าจะให้ความร่วมมือกับรัฐนั้นในปัจจุบันและอนาคตได้หรือไม่ การหักหลัง (defection) ในระบอบหนึ่งก็อาจทำให้สูญเสียชื่อเสียงและมีผลต่อการเข้าร่วมในความร่วมมืออื่นได้เช่นกัน นอกจากนี้การสูญเสียชื่อเสียงยังทำให้รัฐถูกมองได้ว่าเป็นรัฐที่ไม่เคารพกฎเกณฑ์ อันนำความเสียหายมาสู่รัฐได้ในระยะยาว

ได้มีนักวิชาการหลายท่านที่ให้ความสำคัญกับแนวคิดในเรื่องชื่อเสียงกับระบบระหว่างประเทศ สกอต บาร์เรท (Scott Barrett)²⁷ กล่าวว่า "ความเสียหายด้านชื่อเสียงที่เกิดจากการละเมิดนั้นทำให้เกิดอุปสรรคต่อการมีข้อตกลงในอนาคต แม้แต่การหักหลังเพียงครั้งเดียวก็เสี่ยงต่อการถูกเข้าใจว่าเป็นผู้ไม่เคารพกฎ" ริชาร์ด วิลเลียมสัน (Richard Williamson) ได้วิพากษ์ถึงการที่อินเดียได้ละเมิดการปฏิบัติตามความเข้าใจเรื่องห้ามผลิตอาวุธนิวเคลียร์ (CBT) วิลเลียมสันกล่าวว่า เป็นสิ่งที่ส่งผลกระทบต่อชื่อเสียงของชาติ และ ความน่าเชื่อถือในสังคมระหว่างประเทศ²⁸ แอนดรู ฮูเรล และ เบนเนดิก คิงส์เบอรี (Andrew Hurrell and Benedict Kingsbury) กล่าวว่า "โดยทั่วไปรัฐจะปฏิบัติตามกฎกติการะหว่างประเทศ เพราะกังวลอย่างมากถึงชื่อเสียงระหว่างประเทศซึ่งจะทำให้ประเทศพันธมิตรไว้วางใจ และด้วยคำนึงถึงผลประโยชน์ซึ่งกฎกติกาเหล่านั้นได้ให้ความคุ้มครองดูแลอยู่ในระบบระหว่างประเทศ"²⁹

เซเยส และ เซเยส เชื่อว่าอำนาจของชื่อเสียงสามารถทำให้เกิดการปฏิบัติตามได้ และช่วยป้องกันการต่างตอบแทนในทางที่ไม่ดีจากรัฐอื่นได้อีกด้วย ในองค์การระหว่างประเทศนั้น รูปแบบของการแลกเปลี่ยนระหว่างกันมิได้เกิดขึ้นตามหลักการต่างตอบแทนแต่เพียงอย่างเดียว รัฐสมาชิกในองค์การระหว่างประเทศได้ปฏิบัติตามกฎกติกาอย่างถูกต้องเพื่อสร้างความเชื่อถือให้กับหมู่สมาชิกและเพิ่มศักยภาพต่อการได้รับผลประโยชน์ของรัฐในองค์กร³⁰ ชื่อเสียงของรัฐในทางที่ดีและไม่ดีนั้นมีผลกระทบต่อรัฐเป็นอย่างมากในสภาพที่โลกมีการพึ่งพาอาศัยซึ่งกันและกัน (interdependent) มากขึ้น³¹

นอกจากความรู้ความเข้าใจในระบบระหว่างประเทศแล้ว หลักการต่างตอบแทนและชื่อเสียงของรัฐสามารถนำมาใช้อธิบายประกอบกันเพื่อทราบถึงเหตุผลที่รัฐในระบบระหว่างประเทศยอมปรับเปลี่ยนพฤติกรรมตามระบบระหว่างประเทศ อันนำไปสู่การกำเนิดและคงอยู่ของความร่วมมือระหว่างประเทศ ไม่ว่าจะวิเคราะห์ในระดับที่มองรัฐเป็นตัวแสดงหลัก หรือ ลึกลงไปยังตัว

²⁷ Scott Barrett, "International Cooperation and The International Commons," in Duke International Law and Policy Forum(1999): 139.

²⁸ Richard L. Williamson, Jr., "Law and The H-Bomb : Strengthening the Nonproliferation Regime to Impede Advanced Proliferation," in Cornell International Law Journal(1995): 28.

²⁹ Andrew Hurrell and Benedict Kingsbury, The International Politics of The Environment(NY: Oxford University Press,1992), p. 24.

³⁰ Abram Chayes and Anthonia Chayes, The New Sovereignty: Compliance with international regulatory agreement, p. 273.

³¹ Ibid., p.152.

แสดงอื่นๆ ด้วยก็ตาม สิทธิทางกงสุลนั้นเป็นผลประโยชน์ที่ตอบแทนกันได้ไม่ยาก และชื่อเสียงของ รัฐที่มีต่อการปฏิบัติตามนั้นก็ส่งผลต่อการปฏิบัติต่างตอบแทนทั้งในระดับรัฐ รัฐบาล องค์กรในประเทศ รวมทั้งปัจเจกชนด้วย

2.4 การปฏิบัติตามกฎหมายระหว่างประเทศและระบอบระหว่างประเทศ

(Compliance)

ความร่วมมือระหว่างประเทศซึ่งเกิดขึ้นภายใต้ระบอบระหว่างประเทศนั้นมีหลักการ บรรทัดฐาน และแนวทางการปฏิบัติ เพื่อให้ประเทศที่อยู่ในระบอบนั้นยึดถือปฏิบัติ และเพื่อให้สมาชิก ได้รับประโยชน์ตามที่ได้คาดหวังไว้ การปฏิบัติตามกฎกติกาที่มีอยู่นั้นเป็นสิ่งสำคัญที่นำมาซึ่ง ความร่วมมือและผลประโยชน์ ในขณะที่การไม่ปฏิบัติตามก็เป็นการทำลายความร่วมมือซึ่งอาจ นำไปสู่ความขัดแย้งระหว่างประเทศได้ด้วยเช่นกัน

การศึกษาถึงการปฏิบัติตามกฎกติการะหว่างประเทศ (Compliance) นั้นมีที่มาจาก การศึกษาในสาขาวิชากฎหมายระหว่างประเทศ และได้เริ่มเข้ามาในสาขาความสัมพันธ์ระหว่าง ประเทศเมื่อช่วงหลังสงครามโลกครั้งที่สอง โดยเริ่มต้นจากการถูกนำมาปรับเข้ากับแนวคิดสังคมนิยม ต่อมาเมื่อสถาบันหรือระบอบระหว่างประเทศมีความสำคัญมากขึ้น จึงได้มีการศึกษาถึงการปฏิบัติ ตามระบอบระหว่างประเทศซึ่งเกิดขึ้นโดยสนธิสัญญาระหว่างประเทศ

ในปี ค.ศ.1979 ออรัน ยัง (Oran Young)³² ให้ความหมายของ Compliance ว่า เกิดขึ้นเมื่อการปฏิบัติที่แท้จริงนั้นเป็นไปตามพฤติกรรมที่ถูกบัญญัติไว้ ส่วนการไม่ปฏิบัติตาม (non-compliance) หรือ การละเมิด (violation) เกิดขึ้นเมื่อการปฏิบัติที่แท้จริงผิดเพี้ยนไปจาก พฤติกรรมที่บัญญัติไว้" ซึ่งความหมายนี้แตกต่างไปจากการนำเอาสนธิสัญญาไปปฏิบัติให้สัมฤทธิ์ ผล แนวคิดของยังนั้นไม่คำนึงว่าการปฏิบัติตามจะเกิดผลสำเร็จหรือไม่เพียงใด เพียงแต่ให้มีการ ปฏิบัติตามก็พอ

โรเจอร์ ฟิชเชอร์ (Roger Fisher)³³ ได้แบ่งแยกความหมายเป็นสองอันดับ อันดับ แรกคือการปฏิบัติตามเนื้อหาสาระที่ปรากฏอยู่ในกฎกติกานั้น และ อันดับที่สองคือการปฏิบัติตามคำ

³² Oran Young, *Compliance and Public Authority*. Baltimore (Johns Hopkins Univ. Press, 1979) p. 172.

³³ Roger Fisher, *Improving Compliance with International Law* (Charlottesville: Univ. Virginia Press, 1981), p. 370.

ตัดสินใจของบุคคลที่สามซึ่งมีอำนาจตามที่กฎกติกาที่นั้นได้ให้ไว้ เช่น คำตัดสินและตีความขององค์การการค้าโลก คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนสหประชาชาติ หรือ ศาลโลก เป็นต้น

ต่อมาได้มีการศึกษาเกี่ยวกับ compliance ที่มีต่อกฎเกณฑ์หรือข้อตกลงที่มีมิใช่โดยความประสงค์ของพันธมิตรหรือศัตรู แต่เกิดขึ้นจากข้อตกลงนั้นทำให้เกิดขึ้นเอง กล่าวคือ การปฏิบัติตามเกิดขึ้นมิใช่โดยการบังคับของอำนาจใดอำนาจหนึ่ง แต่เกิดจากความเคารพในบรรทัดฐานนั้น และ ความรู้สึกว่าคุณบังคับให้ปฏิบัติตาม โดยเขยเสและเขยเส ได้อธิบายถึงแนวทางที่ทำให้เกิดรูปแบบกลไกการปฏิบัติตาม (Managerial Model) ด้วยการศึกษถึงการปฏิบัติตามระบอบระหว่างประเทศที่เกิดขึ้นโดยสนธิสัญญา (Treaty) และพบว่าสนธิสัญญานั้นเป็นศูนย์กลางของระบอบความร่วมมือซึ่งรัฐและประชาชนนำมาใช้แก้ไขปัญหาาร่วมกัน ซึ่งจะต้องมีวิธีการเพื่อให้แน่ใจว่ารัฐที่เข้ามาร่วมกันนั้นปฏิบัติตามกฎกติกาที่มีอยู่ในระดับที่น่าพอใจ จึงมีความพยายามโดยผู้นำของรัฐ นักเศรษฐศาสตร์ สื่อมวลชน และ ประชาชนทั่วไปที่จะทำให้สนธิสัญญานั้นเป็นเหมือน "Teeth" ที่สามารถบังคับให้เกิดการปฏิบัติตาม และพบว่าอำนาจในเชิงบังคับนั้นใช้ไม่ได้ผลเลย โดยเฉพาะในสนธิสัญญาด้านเศรษฐกิจ ความพยายามใช้การลงโทษเพื่อให้เกิดการปฏิบัติตามนั้นเป็นเรื่องเสียเวลาเปล่า

การทำให้เกิดการปฏิบัติตามด้วยวิธีการ ลงโทษโดยบังคับนั้น จำเป็นต้องใช้กำลังและอำนาจ อุปสรรคของการลงโทษโดยการใช้กำลังนั้นเกี่ยวข้องกับค่าใช้จ่ายและความชอบธรรม การใช้อำนาจทางทหารเพื่อลงโทษนั้นมีค่าใช้จ่ายสูงและรัฐควรสงวนไว้ในประเด็นที่มีความสำคัญสูงอันดับต้นๆ ซึ่งเกี่ยวข้องกับรัฐเองเท่านั้น การลงโทษทางเศรษฐกิจก็ใช้ค่าใช้จ่ายสูงซึ่งไม่เหมาะเมื่อรัฐอาจต้องเสียผลประโยชน์ไปด้วย และยังเกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมที่ค่อนข้างช้า นอกจากนี้ยังไม่คุ้มค่าเมื่อมองถึงผลตอบแทนที่ได้รับกับค่าใช้จ่ายที่ต้องเสียไปเพื่อการลงโทษ เนื่องจากไม่สามารถประเมินถึงคุณค่าและผลประโยชน์ระหว่างอำนาจทางทหารหรือเศรษฐกิจได้ชัดเจนเพียงพอที่จะตัดสินใจได้ ด้วยเหตุนี้เองการใช้กำลังอำนาจเพื่อลงโทษจึงเป็นสิ่งที่ควรใช้เป็นครั้งคราวเฉพาะกรณี และไม่ควรใช้การลงโทษเพื่อให้เกิดการปฏิบัติตามสนธิสัญญา และที่สำคัญการใช้วิธีการลงโทษโดยใช้กำลังบังคับนั้นต้องอาศัยการสนับสนุนจากประเทศมหาอำนาจด้วยจึงจะได้ผลดี ซึ่งประเทศมหาอำนาจก็คงไม่เข้ามาสนับสนุนการใช้กำลังลงโทษกับรัฐที่ไม่ปฏิบัติตามทุกเรื่องหรือการละเมิดสนธิสัญญาต่างๆ ไปที่มีอยู่มากมายโดยไม่ได้มีความสำคัญมากนักต่อประเทศมหาอำนาจนั้น ด้วยเหตุนี้เอง เขยเสและเขยเสจึงต่อต้าน วิธีการลงโทษเพื่อให้เกิดการปฏิบัติตาม (Enforcement model)

และได้เสนอกลยุทธ์หรือวิธีบริหารเพื่อให้เกิดการปฏิบัติตาม (Managerial model) ซึ่งมีพื้นฐานมาจากความร่วมมือและการแก้ไขปัญหา มาแทนที่วิธีการลงโทษโดยบังคับ³⁴

ก่อนที่จะเข้าใจถึงวิธีการปฏิบัติตามโดยไม่ใช้กำลังบังคับนั้น จำเป็นต้องทราบถึงสาเหตุของการไม่ปฏิบัติตามเสียก่อน เซเยสและเซเยสให้ความเห็นว่าสาเหตุของการไม่ปฏิบัติตามเกิดขึ้นจากปัจจัยสำคัญ 3 ประการ คือ³⁵

1. ความกำกวมและไม่แน่นอนในภาษาของสนธิสัญญาอันนำมาซึ่งการตีความแตกต่างกัน (Ambiguity)
2. ข้อจำกัดของในเรื่องศักยภาพของสมาชิกที่จะปฏิบัติตามให้สำเร็จ (Limitation of Capacity)
3. มิติทางสังคม เศรษฐกิจ และการเมืองที่เปลี่ยนแปลงไปจากที่มีในสนธิสัญญา กล่าวคือ กฎเกณฑ์ที่บัญญัติไว้ในสนธิสัญญานั้นตามไม่ทันความเปลี่ยนแปลงทางด้านสังคม เศรษฐกิจและการเมืองของรัฐ (The Temporal Dimension)

ประเทศต่างๆ ซึ่งไม่ปฏิบัติตามระบอบระหว่างประเทศ (Non- Compliance) มักจะกระทำการดังกล่าวอย่างเจียมๆ ด้วยการตีความบรรทัดฐาน³⁶ ให้เป็นไปตามความเข้าใจของตนและเพื่อผลประโยชน์ของตนเอง และไม่ว่าบรรทัดฐานที่มีอยู่จะมีความชัดเจนเพียงใด การตีความให้ผิดเพี้ยนไปเพื่อผลประโยชน์ของตนเองก็ยังคงเกิดขึ้นตลอดเวลา แต่อย่างไรก็ตาม บรรทัดฐานระหว่างประเทศที่เกิดขึ้นโดยสนธิสัญญาก็มีปัจจัยสำคัญอันทำให้เกิดการปฏิบัติตามได้ คือ³⁷

1. Justification และ Discourse จากความจริงที่ว่าพฤติกรรมของมนุษย์หรือตัวแสดงต่างๆ มักจะแสดงออกมาจากการตัดสินใจอย่างใดอย่างหนึ่ง และโดยทั่วไปแล้วตัวแสดงต่างๆ มักจะตัดสินใจความการกระทำนั้นในทางที่เป็นประโยชน์กับฝ่ายตนเอง สนธิสัญญาที่เกิดขึ้นโดยพื้นฐานทางกฎหมายจึงมีบทบาทสำคัญที่สามารถตีความการกระทำอย่างใดอย่างหนึ่ง (Interpretation) ได้ตลอดเวลา และแสดงให้เห็นซึ่งการปฏิบัติอันชอบธรรม และเป็นที่ยอมรับสำหรับสมาชิกทุกคน

³⁴ Abram Chayes and Anthonia Chayes, The New Sovereignty: Compliance with international regulatory agreement. pp. 2-3.

³⁵ Abram Chayes and Anthonia Chayes, The New Sovereignty: Compliance with international regulatory agreement. pp. 9-17.

³⁶ เซเยสและเซเยสใช้คำว่า Norms แทนคำว่า Regimes ดูรายละเอียดเพิ่มเติมได้ใน Abram Chayes and Anthonia Chayes, The New Sovereignty: Compliance with international regulatory agreement. pp. 112-113.

³⁷ Abram Chayes, and Anthonia Chayes, The New Sovereignty: Compliance with international regulatory agreement. pp. 109-127.

ปัญหาในเรื่องการตีความกฎหมายทำให้เกิดการกระทำที่แตกต่างและนำไปสู่ความขัดแย้งนั้นจึงลดน้อยลงไป บรรทัดฐานทางกฎหมายได้กำหนดการกระทำอย่างใดอย่างหนึ่งขึ้นมาเพื่อมิให้เกิดการตีความตามใจตนเอง และการตีความนี้ได้รับการยอมรับและนำไปใช้ เป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้ระบอบระหว่างประเทศได้รับการปฏิบัติตาม

2. Interdependence and Complexity อับรามและแอนโทเนียได้นำเอาแนวคิดของโคเฮนในเรื่องการพึ่งพาอาศัยกันอย่างซับซ้อนดังที่ได้กล่าวมาแล้ว มาอธิบายถึงคุณสมบัติของ บรรทัดฐานทางกฎหมายระหว่างประเทศที่ทำให้ประเทศต่างๆ ในระบอบนั้นปฏิบัติตามระบอบระหว่างประเทศ นั่นคือการอยู่ในสภาพของการพึ่งพาอาศัยซึ่งกันและกัน และ บรรทัดฐานที่เกี่ยวข้องกันอย่างซับซ้อน การไม่ปฏิบัติตามในบรรทัดฐานใดอาจมีผลต่อการไม่ได้รับการปฏิบัติตามในบรรทัดฐานอื่นด้วย ซึ่งประเทศต่างๆ ที่มีการพึ่งพาอาศัยกันอย่างซับซ้อนจะมองผลประโยชน์ที่มีต่อกันในระยะยาวมากกว่า

3. The Role of Organization in International Legal Discourse นอกจากบทบาทในการตีความเกี่ยวกับแนวทางและวิธีการปฏิบัติต่อกันของตัวแสดงต่างๆ ในระบอบระหว่างประเทศที่มีสภาพการพึ่งพาอาศัยกันอย่างซับซ้อนแล้ว บรรทัดฐานทางกฎหมายที่มีในระบอบระหว่างประเทศนั้นจะมีองค์การระหว่างประเทศที่ทำหน้าที่สำคัญเพื่อเป็นศูนย์กลางบริหารกิจการระหว่างประเทศ กำเนิดและตีความบรรทัดฐานระหว่างประเทศอีกด้วย

ชอน เมอร์ฟี (Sean Murphy)³⁸ ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับการปฏิบัติตามกฎหมายระหว่างประเทศของสหรัฐอเมริกาในอดีตที่ผ่านมา เมอร์ฟีพบว่าผู้นำประเทศสหรัฐอเมริกาทั้งในยุคสมัยของนายบิล คลินตัน และ นายจอร์จ ดับเบิลยู บุช รวมทั้ง นางอัลไบท์ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการกระทรวงการต่างประเทศนั้นได้ประกาศเจตจำนงของสหรัฐอเมริกาต่อการใช้ความสำคัญกับกฎหมายระหว่างประเทศมาโดยตลอด โดยเฉพาะการให้ความสำคัญกับองค์การระหว่างประเทศอย่างเช่น องค์การสหประชาชาติ นอกจากนี้กฎหมายระหว่างประเทศยังมีบทบาทถึงกฎหมายภายในประเทศ ซึ่งศาลในประเทศได้นำเอากฎหมายระหว่างประเทศมาใช้มากขึ้นด้วย

³⁸ Sean D. Murphy, *United States Practice in International Law* vol 1 (New York: Cambridge University Press, 2002), pp. 1-16.

โจนาธาน ชาร์นีย์ (Jonathan Charney)³⁹ ได้ศึกษาเกี่ยวกับการปฏิบัติตามคำตัดสินของศาลโลกของสหรัฐอเมริกาในคดีด้านการทหารและการสนับสนุนทางทหารในนิการากัว⁴⁰ โดยสหรัฐอเมริกาได้ถอนตัวจากการยอมรับอำนาจโดยบังคับของศาลโลกและไม่ยอมรับคำตัดสินของศาลโลกในคดีนี้ งานเขียนของชาร์นีย์ได้เป็นที่ยอมรับและชี้ให้เห็นว่าแม้จะปรากฏว่ามีการปฏิเสธอำนาจศาลโลก หรือ ปฏิเสธการอยู่ภายใต้อำนาจศาลโลกโดยบังคับ แต่การเคารพและปฏิบัติตามคำตัดสินสุดท้ายของศาลโลกนั้นก็ยังมีมากกว่าไม่ปฏิบัติตาม การปฏิบัติตามคำตัดสินของศาลโลกที่เกิดจากข้อตกลงพิเศษ (Special Agreements) นั้นมีสูงมากกว่าที่เกิดขึ้นโดยอำนาจโดยบังคับ (Compulsory Jurisdiction) และแนะนำว่าศาลโลกควรหลีกเลี่ยงการทำหน้าที่ในคดีที่มักจะถูกปฏิเสธการปฏิบัติตามเช่น คดีที่เกี่ยวข้องกับการทหาร เป็นต้น

ต่อมา โคลเตอร์ พอลสัน (Colter Paulson)⁴¹ ได้เขียนบทความเกี่ยวกับศึกษาการปฏิบัติตามคำตัดสินสุดท้ายของศาลโลก (Compliance with Final Judgement of The ICJ) ที่เกิดขึ้นระหว่างปี ค.ศ.1987 – 2003 ซึ่งพอลสันได้ให้ความหมายของการปฏิบัติตาม (Compliance) ในการศึกษาครั้งนี้ว่า หมายถึง การปรับเปลี่ยนพฤติกรรมไปตามคำตัดสินสุดท้ายของศาลโลกในทุกระดับและอยู่บนพื้นฐานที่ว่าประเทศต่างๆ นั้นให้ความเคารพในกฎหมายระหว่างประเทศแต่ก็อาจตีความโดยกำกวมเข้าข้างตัวเองในบางครั้ง⁴² ซึ่งได้ทำให้เกิดข้อพิพาทขึ้นมา การปฏิบัติตามคำตัดสินของศาลโลกที่ตีจึงหมายถึง การระงับข้อพิพาทไปในทางที่ดีขึ้นกว่าก่อนการเข้ามาทำหน้าที่ของศาลโลก ทั้งนี้เนื่องจากโดยทั่วไปแล้วศาลโลกมักเข้ามาภายหลังที่คู่กรณีได้มีข้อพิพาทและแก้ปัญหาด้วยวิธีการอื่นในระดับหนึ่งแล้ว ประสิทธิภาพของคำตัดสินสุดท้ายจึงหมายถึงการทำให้ข้อพิพาทคลี่คลายไปโดยสันติ (Pacifying effect)⁴³ พอลสันสรุปว่าการปฏิบัติตามคำตัดสินของศาลโลกที่เกิดขึ้นนั้นเป็นไปด้วยดีและมีประสิทธิภาพต่อการช่วยรักษาสันติภาพและความมั่นคงระหว่างประเทศ แต่อย่างไรก็

³⁹ Jonathan I. Charney, "Disputes Implicating the Institutional Credibility of the Court : Problems of Non-Appearance, Non-Participation, and Non-Performance," in *The International Court of Justice At A Crossroads*.ed. Lori Fisler Damrosch(1987), p. 288.

⁴⁰ Military and Paramilitary Activities in and Against Nicaragua (Nicaragua v. United States), Merits, 1986 ICJ Report 14 (27 June 1986).

⁴¹ Colter Paulson, "Compliance with Final Judgements of The International Court of Justice since 1987", *American Journal of International Law* 98 no.3: 434-461.

⁴² ซึ่งเป็นไปตามความหมายของ Compliance ที่อับรามและแอนโทเนียได้ให้ไว้ ดูเพิ่มเติมใน Abram Chayes and Anthonia Chayes, *The New Sovereignty: Compliance with international regulatory agreement*(USA. 1998), pp. 2-3.

⁴³ Ibid., pp. 435-436.

ตามการศึกษาของพอลสันนั้นมิได้กล่าวถึงรายละเอียดในแต่ละคดีที่เกิดขึ้นมาว่ามีประสิทธิภาพได้อย่างไร และได้ให้ข้อสังเกตไว้ว่าการตีความของคำว่า การปฏิบัติตาม (Compliance) ที่เข้มงวดขึ้นมานั้น อาจทำให้ผลสรุปของการศึกษานั้นเปลี่ยนแปลงไปบ้างตรงที่ระดับประสิทธิภาพของการปฏิบัติตาม แต่อย่างไรก็ตามการปฏิบัติตามแม้เพียงบางส่วนก็ถือได้ว่าศาลโลกมีประสิทธิภาพแล้ว⁴⁴

แนวคิดในเรื่องการปฏิบัติตาม (compliance) เป็นแนวทางให้เราศึกษาถึงการปฏิบัติตามระบอบกฎหมายระหว่างประเทศของสหรัฐอเมริกาในการศึกษาวิจัยนี้ได้ โดยเฉพาะแนวคิดเกี่ยวกับวิธีในการปฏิบัติตาม (managerial model) ของเซเยสและเซเยส และการปฏิบัติตามคำตัดสินของศาลโลกตามแนวทางการศึกษาของพอลสัน

2.5 องค์การระหว่างประเทศและศาลโลก (International Organizations and World Court)

องค์การระหว่างประเทศ (International Organizations (IO) โดยในการศึกษานี้ขอกล่าวถึงองค์การรัฐบาลระหว่างประเทศ (Inter-Governmental Organizations (IGO)) ซึ่งหมายถึงองค์การที่รัฐตั้งแต่สองรัฐขึ้นไปร่วมกันตั้งขึ้น โดยองค์การระหว่างประเทศทำหน้าที่ส่งเสริมความร่วมมือระหว่างรัฐสมาชิกในด้านต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง เช่น⁴⁵

1. เป็นที่ประชุมปรึกษาหารือระหว่างรัฐ
2. ทำหน้าที่วางกฎเกณฑ์ต่างๆ เกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างรัฐ
3. ทำหน้าที่จัดสรรทรัพยากร
4. เสนอการใช้วิธีการป้องกันร่วมกัน (Collective Defence) หรือ
5. ส่งเสริมความร่วมมือเฉพาะด้านในด้านต่างๆ

องค์การระหว่างประเทศที่เกิดขึ้นในยุคแรกๆ เมื่อกว่า 2500 ปีที่ผ่านมาเกี่ยวข้องกับด้านการทหาร โดยรัฐกรีกได้ร่วมกันจัดตั้งองค์การร่วมอย่างเป็นทางการระหว่างนครรัฐต่างๆ ซึ่งเทียบเคียงได้กับองค์การระหว่างประเทศในยุคปัจจุบัน แต่องค์การระหว่างประเทศสมัยใหม่นั้นเพิ่งเกิดขึ้นได้ไม่นานภายหลังจากการปฏิวัติอุตสาหกรรมและการปฏิวัติฝรั่งเศส การปฏิวัติอุตสาหกรรมทำให้เกิดการติดต่อสัมพันธ์ข้ามชาติเพิ่มมากขึ้นเพื่อความมุ่งหมายทางเศรษฐกิจ การคมนาคมและการค้าอย่างกว้างขวางซึ่งส่งเสริมให้เกิดการรวมกลุ่มและความร่วมมือข้ามชาติจนกลายเป็นองค์การระหว่างประเทศ ในขณะที่การปฏิวัติฝรั่งเศสได้ปลุกกระแสชาตินิยมและหวงแหนอำนาจอธิปไตย

⁴⁴ Ibid., pp. 461- 462.

⁴⁵ สมพงษ์ ชูมาก, ความสัมพันธ์ระหว่างประเทศในยุคปัจจุบัน(ทศวรรษ 1990 สู่ทศวรรษแรกแห่งศตวรรษที่ 21) (กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2547), หน้า 156.

ของรัฐมากกว่าการให้ความร่วมมือระหว่างประเทศ องค์การระหว่างประเทศสมัยใหม่จึงเกิดเป็นความผสมผสานกันระหว่างบูรณาการทางด้านเศรษฐกิจ (Economic Integration) กับเอกราชทางการเมือง (Political Autonomy)

ในช่วงเริ่มต้นของสงครามโลกครั้งที่ 1 มีองค์การระหว่างประเทศเฉพาะที่เป็นองค์การรัฐบาลระหว่างประเทศ (International Government Organization : IGO) เกือบ 50 องค์การ และเมื่อ ค.ศ.1935 ได้เพิ่มขึ้นเกือบ 90 องค์การ และชะลอตัวลงในช่วงสงครามโลกครั้งที่ 2 เนื่องจากการเป็นปฏิปักษ์ทางสงครามของรัฐต่าง แต่ภายหลังสิ้นสุดสงครามโลกครั้งที่ 2 ก็ได้เพิ่มจำนวนขึ้นอย่างรวดเร็วอีกครั้งกว่า 400 องค์การในปี ค.ศ.1990⁴⁶ องค์การระหว่างประเทศโดยเฉพาะองค์การรัฐบาลระหว่างประเทศในปัจจุบันนั้น มีภารกิจหน้าที่ในประเด็นต่างๆมากมาย ทั้งที่เกี่ยวข้องกับด้านการเมือง เศรษฐกิจ สังคม สิ่งแวดล้อม สิทธิมนุษยชน และ ด้านอื่นๆ

องค์การระหว่างประเทศ ได้เริ่มเข้ามามีบทบาทอย่างมากในช่วงหลังสงครามโลกครั้งที่สอง แม้ว่ารัฐจะมีอำนาจอธิปไตยเหนือองค์การระหว่างประเทศ แต่รัฐก็ไม่อาจที่จะปฏิเสธการเข้ามาเกี่ยวข้องขององค์การระหว่างประเทศในเรื่องต่างๆ หรือก็คัดค้านปฏิสัมพันธ์ระหว่างรัฐกับตัวแสดงที่นับวันจะมีเพิ่มมากขึ้น ในมุมมองของนักวิเคราะห์การเมืองโลก องค์การระหว่างประเทศถูกมองว่าเป็นส่วนหนึ่งในระบบระหว่างประเทศที่มีหน้าที่หลักในการจัดเตรียมวิธีการแห่งความร่วมมือระหว่างรัฐในหลายๆ กรณีที่เกิดขึ้น องค์การระหว่างประเทศมิได้เป็นเพียงสถานที่ตัดสินใจเพื่อให้เกิดความร่วมมือเท่านั้น แต่เป็นเครื่องมือที่ทำให้การตัดสินใจเป็นไปในทางปฏิบัติ องค์การระหว่างประเทศยังทำหน้าที่ ในการเป็นช่องทางติดต่อสื่อสารระหว่างรัฐบาลที่มีความสะดวก และหลากหลาย เมื่อมีปัญหาเกิดขึ้นหรือมีสถานการณ์ความขัดแย้งระหว่างรัฐก็จะมีเพียงรัฐคู่กรณีที่เกี่ยวข้องกันโดยลำพัง เพราะองค์การระหว่างประเทศจะดึงดูรัฐอื่นๆ เข้ามาแก้ไขปัญหาคความขัดแย้งด้วยสันติวิธี เนื่องจากหวังเกรงว่าความขัดแย้งนั้นจะกระทบกระเทือนถึงผลประโยชน์ของตนด้วยเช่นกัน

รัฐอธิปไตยมีความเป็นอิสระที่จะนำเอาเรื่องความขัดแย้งมาแก้ไขในองค์การระหว่างประเทศ หรือ ปฏิเสธที่จะเข้าร่วมองค์การระหว่างประเทศ มีอิสระที่จะต่อรองเจรจาหรือปฏิเสธข้อตกลง และมีอิสระที่จะปฏิบัติตามหรือละเมิดข้อแนะนำขององค์การระหว่างประเทศ เนื่องจากองค์การระหว่างประเทศที่เกิดขึ้นนั้นอาจไม่มีอำนาจเหนือรัฐที่จะบังคับให้รัฐอธิปไตยปฏิบัติตามในเรื่องต่างๆ ได้ แต่รัฐอื่นๆ ในองค์การระหว่างประเทศจะเป็นผู้บังคับให้เป็นรัฐที่ละเมิดต้องปฏิบัติตาม เนื่องจากไม่มีผู้ใดต้องการเสียประโยชน์จากพฤติกรรมอันละเมิดนั้น

องค์การระหว่างประเทศเป็นตัวแสดงสำคัญที่ทำให้สภาพการพึ่งพาอาศัยกันอย่างซับซ้อนมีความสมบูรณ์มากขึ้น โดยองค์การระหว่างประเทศจะสร้างระบอบระหว่างประเทศ

⁴⁶ เรื่องเดียวกัน, หน้า 163.

(International Regimes) และสถาบันความร่วมมือ (institutions induce co-operation) ที่เป็นระบบเหนือสภาพอนาธิปไตย โคเฮนและนายได้เสนอข้อสมมติฐานที่ว่า องค์การระหว่างประเทศกับบรรทัดฐานระหว่างประเทศที่ทรงอำนาจจะสามารถแสดงบทบาทได้อย่างเท่าเทียมกันทั้งในการเมืองระหว่างประเทศและการเมืองภายในรัฐ ข้อสมมติฐานนี้สามารถเป็นไปได้เพราะองค์การระหว่างประเทศและเครือข่ายตัวแสดงเหล่านี้ทำให้เกิดการติดต่อสัมพันธ์กันอย่างไร้พรมแดน รวมทั้งยังสามารถใช้กฎหมายภายในประเทศกดดันผู้นำหรือผู้มีอำนาจตัดสินใจไปในแนวทางที่ตัวแสดงต่างๆ ต้องการ

เคนเน็ท แอบบอท และ ดันแคน ซไนด์ล⁴⁷ (Kenneth W. Abbot and Duncan Snidal) กล่าวว่า การศึกษาเกี่ยวกับองค์การระหว่างประเทศนั้นไม่จำเป็นที่จะต้องมีความรู้ใหม่เป็นของตัวเอง เพราะมีความคล้ายคลึงกับแนวคิดในเรื่องระบอบที่เกิดขึ้นมาก่อนในสาขาวิชาความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ แต่การศึกษาเรื่ององค์การระหว่างประเทศจะช่วยให้เข้าใจรูปแบบและรายละเอียดของสถาบันที่มีความแตกต่างกัน นอกจากนี้ ความแตกต่างประการหนึ่งระหว่างระบอบระหว่างประเทศกับองค์การระหว่างประเทศคือ ระบอบระหว่างประเทศทำให้เราเข้าใจถึงเหตุผลของความร่วมมือโดยผ่านบรรทัดฐาน ซึ่งเป็นปัจจัยในลักษณะ passive แต่องค์การระหว่างประเทศจะอธิบายถึงเหตุผลของความร่วมมือในลักษณะ active มากกว่า

แอบบอทและซไนด์ลยังได้กล่าวถึงปัจจัยสำคัญขององค์การระหว่างประเทศ⁴⁸ คือ

1. การรวมศูนย์ (Centralization) เป็นสิ่งที่ทำให้โครงสร้างมีความมั่นคงและเป็นกลไกสำคัญในกิจกรรมการบริหารต่างๆ ด้วยการ

- สนับสนุนให้รัฐมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างกันและกัน (Support for State Interactions) ด้วยการสร้างที่ประชุมการเจรจา สร้างผลกระทบที่เกิดจากการกระทำและชื่อเสียง
- ช่วยบริหารการปฏิบัติการในประเด็นที่หลากหลาย (Managing Substantive Operations)
- เป็นแหล่งรวมของกิจกรรม ทรัพยากร หรือ และกระจายความเสี่ยงซึ่งช่วยลดค่าใช้จ่ายในการปฏิสัมพันธ์กัน (Pooling)
- ทำให้เกิดการทำงานเป็นทีม (Joint Production)
- สร้างและปรับปรุงบรรทัดฐาน และประสานงาน (Norm Elaboration and Coordination)

⁴⁷ Kenneth W. Abbott and Duncan Snidal, "Why States Act Through Formal International Organizations," in *The Politics of Global Governance: International Organizations in an Interdependence World*, ed. Paul F. Diehl (USA, 2001), pp. 12 -15.

⁴⁸ ซึ่งแตกต่างจากที่กล่าวไว้ในสถาบันระหว่างประเทศ หรือ ระบอบระหว่างประเทศ

2.ความเป็นอิสระภาพ (Independence) คืออำนาจที่เป็นอิสระ และเป็นกลาง มีผลต่อการสนับสนุนให้เกิดปฏิสัมพันธ์โดยตรงระหว่างรัฐ (Support for Direct State Interaction) และบริหารการปฏิบัติ (Managing Substantive Operations) ด้วยการเจรจาต่อรองซึ่งต้องอาศัยตัวกลางที่มีความอิสระและเป็นกลาง

ศาลโลกเป็นองค์กรรัฐบาระหว่างประเทศทางด้านตุลาการซึ่งมีหน้าที่ในการสร้างบรรทัดฐานและตีความบรรทัดฐานระหว่างประเทศ หรืออาจกล่าวได้ว่าทำหน้าที่สร้างและปรับปรุงระบอบระหว่างประเทศและแก้ไขความขัดแย้งระหว่างประเทศโดยสันติ และส่งเสริมความร่วมมือให้ยังคงมีอยู่ต่อไป แม้ว่าความร่วมมือระหว่างประเทศจะมีองค์กรระหว่างประเทศของตนเพื่อทำหน้าที่นี้อยู่แล้ว แต่ด้วยความเป็นกลางและความเป็นสากล ทำให้ศาลโลกได้รับอำนาจโดยสมัครใจจากรัฐต่างๆ มากมายเพื่อให้เข้ามาทำหน้าที่นี้

แอบบอทและชไนดัล กล่าวว่าศาลโลกเป็นองค์กรระหว่างประเทศที่มีความเป็นอิสระซึ่งได้สร้างและประกาศนโยบายชุมชนระหว่างประเทศ ด้วยการประกาศใช้ ปรับปรุง และ ประยุกต์กฎกติกาที่มีอยู่ แม้อำนาจศาลโลกจะมีอยู่เหนือรัฐที่ยอมรับอำนาจศาลโลกเท่านั้น แต่คำตัดสินของศาลโลกก็แสดงบทบาทสำคัญเป็นคุณค่าพื้นฐานในชุมชนระหว่างประเทศ ซึ่งได้ถูกนำไปใช้โดยรัฐและองค์กรระหว่างประเทศอื่นๆ อีกมากมาย เช่น คณะกรรมาธิการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติยุโรป และ คณะกรรมาธิการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติอเมริกัน เป็นต้น⁴⁹

เอยัล เบนเวนิสตี (Eyal Benvenisti)⁵⁰ ได้ศึกษาบทบาทของศาลยุติธรรมระหว่างประเทศ (ศาลโลก) หรืออนุญาโตตุลาการที่มีหน้าที่ตัดสินข้อพิพาท พบว่าเป็นองค์กรระหว่างประเทศที่มีบทบาทสำคัญในการที่จะนำรัฐต่างๆ ไปสู่การปฏิบัติตามบรรทัดฐานอย่างมีประสิทธิภาพ คำตัดสินและความเห็นของศาลโลกเป็นดังสิ่งนำทางรัฐไปสู่ความร่วมมือที่มากขึ้น และรัฐต่างๆ ก็มักเดินแนวทางที่ศาลโลกได้วางไว้ ศาลโลกมีความสำคัญต่อความสัมพันธ์ระหว่างประเทศและกฎหมายระหว่างประเทศ ในฐานะที่เป็นผู้กำหนดกฎหมายจารีตประเพณีระหว่างประเทศ (Customary international Law) และชี้นำตัวแสดงอื่นๆ ในการลงโทษผู้ทะเลาะเมิด หรือ ไม่เข้าร่วมระบอบ (Free Rider) ศาลโลกสามารถกำหนดพฤติกรรมใหม่ๆ ให้รัฐปฏิบัติตามดุลภาพแห่งความยุติธรรม (Judicial –Sanction equilibrium) และถึงแม้ว่าศาลโลกจะไม่มีอำนาจในลักษณะของการบังคับให้รัฐปฏิบัติตามได้ดังศาลภายในประเทศก็ตาม แต่คำตัดสินหรือความเห็นของศาลโลกก็เป็นบรรทัดฐาน

⁴⁹ Ibid., pp. 33–34.

⁵⁰ Eyal Benvenisti, "Customary international law as a judicial tool for promoting efficiency," in *The Impact of International Law on International Cooperation* (Cambridge Press, 2004), pp. 85–116.

ทางกฎหมาย กำเนิดกฎหมาย แปลความหมายของกฎหมายระหว่างประเทศที่มีประสิทธิภาพ และได้รับการปฏิบัติตามโดยทั่วไป

มอริซ เมดิสัน (Maurice Mendelson)⁵¹ ได้เขียนบทความทางวิชาการเรื่อง

The International Court of Justice and the sources of international law ถึงบทบาทของศาลโลก ในการทำหน้าที่เป็นแหล่งกำเนิดของกฎหมายระหว่างประเทศ โดยเฉพาะในส่วนของที่เกี่ยวข้องกับอนุสัญญาหรือสนธิสัญญาที่ยอมรับอำนาจของศาลโลก มอริซกล่าวว่า แม้ว่าศาลโลกจะไม่ใช่องค์กรเดียวหรือองค์กรหลักที่ให้ความเห็นและมีคำตัดสินในทางกฎหมายระหว่างประเทศ บทบาทของศาลโลกได้ถูกจำกัดขอบเขตของบทบาทได้ตามธรรมนูญของศาลโลก โดยศาลโลกจะเข้ามาเกี่ยวข้องกับอนุสัญญาที่กำหนดบทบาทของศาลโลกไว้ หรือ ในพิธีสารหรือกฎบัตรที่กำหนดเพิ่มเติม บทบาทของศาลโลกในระบบต่างๆ เท่านั้น แม้ยังมีองค์กรต่างๆ มากมายที่ทำหน้าที่ตีความกฎหมายซึ่งสามารถชักชวนหรือใช้วิธีการทางการทูตเพื่อให้การตีความนั้นเป็นที่ยอมรับแก่รัฐต่างๆ ได้ แต่อย่างไรก็ตามคำตัดสินและคำวินิจฉัยของศาลโลกก็มีน้ำหนักน่าเชื่อถือมากกว่า

แม้ว่าการไม่ปฏิบัติตามคำสั่งสุดท้ายของศาลโลก อาจมีการเรียกร้องให้คณะมนตรีความมั่นคงเข้ามาใช้อำนาจบังคับให้ปฏิบัติตามได้ แต่การใช้อำนาจของคณะมนตรีความมั่นคงนั้น อาจไม่มีสำเร็จได้เลยหากขาดการสนับสนุนจากประเทศมหาอำนาจอย่างเช่นสหรัฐอเมริกา จอห์น วอชเบิร์น (John L. Washburn) ได้เขียนบทความเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างองค์การสหประชาชาติกับประเทศสหรัฐอเมริกา โดยวิพากษ์วิจารณ์ความสัมพันธ์และบทบาทของสหรัฐอเมริกาที่มีอยู่อย่างมากในองค์การสหประชาชาติ⁵² ด้วยเหตุนี้จึงเป็นเรื่องที่พอสันนิษฐานได้ว่าเราไม่อาจคาดหวังการใช้กำลังบังคับจากคณะมนตรีความมั่นคงหรือองค์กรในสหประชาชาติเพื่อบังคับให้ประเทศมหาอำนาจอย่างเช่นสหรัฐอเมริกปฏิบัติตามคำตัดสินของศาลโลกโดยที่สหรัฐอเมริกาไม่ได้สมัครใจเองได้เลย

การฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามคำตัดสินสุดท้ายของศาลโลกนั้นเกิดขึ้นน้อยมาก แม้ว่าศาลโลกจะไม่มีอำนาจบังคับโดยเด็ดขาด และขึ้นอยู่กับความยินยอมของรัฐเป็นสำคัญ แต่คำตัดสินของศาลโลกก็ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมกรรมการปฏิบัติตามบรรทัดฐานระหว่างประเทศมากขึ้น ช่วยแก้ไขปัญหาข้อพิพาทระหว่างรัฐ และ เสริมสร้างความร่วมมือระหว่างกัน

⁵¹ Maurice Mendelson, "The ICJ and sources of International Law," in *Fifty years of the International Court of Justice*. (Great Britain: Cambridge University Press, 1996), pp. 63-89.

⁵² John L. Washburn, "United Nations Relations with the United States: The UN Must Look Out for Itself," in *The Politics of Global Governance : International Organizations in an Interdependence World*, ed. Paul F. Diehl (USA, 2001), pp. 33-34.

จากงานเขียนของ โคลเตอร์ พอลสัน (Colter Paulson)⁵³ แสดงให้เห็นว่าการปฏิบัติตามคำตัดสินสุดท้ายของศาลโลกตั้งแต่ปี ค.ศ.1987 – 2002 ในจำนวน 12 คดีที่เกิดขึ้นนั้น มีการปฏิบัติตามอย่างสมบูรณ์ 7 คดี และไม่ปฏิบัติตาม 2 คดี และไม่ปฏิบัติตามบางส่วน 5 คดี เหตุผลสำคัญที่ทำให้เกิดการไม่ปฏิบัติตามนั้นคือในเรื่องการไม่ยอมรับหรือโต้แย้งเกี่ยวกับอำนาจศาล (Jurisdiction) ซึ่งศาลโลกไม่ได้มีอำนาจในเชิงบังคับและขึ้นอยู่กับความสมัครใจของรัฐเป็นสำคัญ คดีที่มักไม่ได้รับการปฏิบัติตามมากที่สุดนั้นเกี่ยวข้องกับดินแดน อาณาเขตทางทะเล (Land/Maritime Boundary Cases) ซึ่งเป็นผลประโยชน์ที่สำคัญของรัฐ แต่อย่างไรก็ตามการปฏิบัติตามส่วนใหญ่นั้นจะเป็นเรื่องการเมืองที่เกี่ยวข้องกับเศรษฐกิจซึ่งจะได้รับการกดดันจากประเทศต่างๆ ให้ปฏิบัติตามคำสั่งของศาลโลก ประเทศประชาธิปไตยจะมีการปฏิบัติตามดีกว่าประเทศเอกราชไปเลย และ คณะมนตรีความมั่นคงแทบจะไม่มีบทบาทต่อการบังคับให้ประเทศที่ไม่ปฏิบัติตามทั้ง 2 ลองกรณีเลย⁵⁴ นอกจากนี้งานเขียนของพอลสันยังได้กล่าวถึงการปฏิบัติตามคำตัดสินของศาลโลกของสหรัฐอเมริกาในคดีลาแกรนด์ ซึ่งพอลสันสรุปว่ามีการปฏิบัติตามอยู่ในระดับปานกลาง และมีผลมาจากการได้รับแรงกดดันจากประเทศต่างๆ ให้ปฏิบัติตาม ซึ่งหมายถึงคำตัดสินของศาลโลกในคดีลาแกรนด์มีผลกระทบต่อการใช้โทษประหารชีวิตในสหรัฐอเมริกาในระดับหนึ่ง ด้วยเหตุนี้จึงทำให้งานเขียนและการศึกษาของพอลสันมีประโยชน์ต่อการศึกษาวิจัยในครั้งนี้เป็นอย่างยิ่ง เพราะผู้วิจัยจะได้นำเอามาใช้เป็นแนวทางในการศึกษาวิจัยและสรุปผลการปฏิบัติตามคำตัดสินของศาลโลกซึ่งต่อเนื่องจากที่พอลสันได้เคยศึกษาไว้ อีกทั้งจะได้นำเอาความรู้ในด้านความสัมพันธ์ระหว่างประเทศซึ่งพอลสันมิได้กล่าวถึง มาอธิบายปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นด้วย

ในกรณีการละเมิดสิทธิทางกงสุลของสหรัฐอเมริกาซึ่งเป็นการไม่ปฏิบัติตามระบอบระหว่างประเทศที่ได้ให้อำนาจศาลโลกเข้ามาตัดสินคดีข้อพิพาทได้โดยชอบธรรมนั้น คำตัดสินของศาลโลกที่มีออกมานั้นเป็นการกำเนิดบรรทัดฐานและปรับปรุงระบอบระหว่างประเทศ ซึ่งได้ส่งผลกระทบต่อการใช้โทษประหารชีวิตในสหรัฐอเมริกาด้วย หากสหรัฐอเมริกาปฏิบัติตามคำตัดสินของศาลโลกไม่ว่าในระดับใดๆ ก็ย่อมมีผลต่อการใช้โทษประหารชีวิตในสหรัฐอเมริกาดูแลเช่นกัน

⁵³ Colter Paulson, "Compliance with Final Judgements of The International Court of Justice since 1987", *American Journal of International Law*98 no.3: 434-461.

⁵⁴ Colter Paulson, "Compliance with Final Judgements of The International Court of Justice since 1987", *American Journal of International Law*93 no.3: 460. บทบาทของคณะมนตรีความมั่นคงที่เห็นได้เด่นชัดในกรณีการเข้ามาบังคับให้มีการปฏิบัติตามคำสั่งของศาลโลกที่ผ่านมาคือการจัดตั้ง UNASOG เพื่อจัดการกับปัญหาระหว่างชาติกับลิเบีย แต่ก็ไม่มีหลักฐานแน่ชัดว่ามีผลต่อความสงบสุขในลิเบีย เช่นเดียวกับกรณีปัญหาข้อพิพาทระหว่างฮอนดูรัสกับเอลซัลวาดอร์